

Si els qui fan el mal els deixen en llibertat...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...¿què ens tocarà als qui fem EL BE?

Any III-Núm. 108

Barcelona, 11 de juliol de 1935

Preu: 20 cèntims

EL TUSSÓ NEGRE per al doctor Aiguader

Gairebé no valdria la pena de concedir el Tussó Negre al doctor Jaume Aiguader, perquè, de fet, ja el porta per dret propi des de molt abans que l'instituïssim. Es podria dir, en certa manera, que el Tussó Negre i el doctor Aiguader no són res més que una mateixa cosa, que han nascut l'un per a l'altre i l'altre per a l'un, que sense Aiguader no s'explicaria l'existència del Tussó i que sense Tussó no es justificaria la permanència de l'Aiguader.

De totes maneres, aquesta setmana aspirem a posar les cuses a llur lloc, i volem que el que era oficiós sigui oficial, que el que era un clam popular, sigui una realitat viva; que el que representava... (Bé, vaja, prou; els dispensem el miting.)

El nostre cada dia més popular Alcalde i cada dia més poc Aiguader, es mereix el Tussó Negre per mil motius diversos. No fa més que llevar-se, i, per aquest sol fet, ja se l'ha guanyat. Però nosaltres, homes escrupolosos amb el protocol, volem oferir un pretext. Aquest no serà el dels enllaços ni els despenjats ferroviaris, no. És una flor més modesta, però no menys meritoria. Es tracta d'un article de la primera autoritat municipal de Barcelona publicat en el primer número de la revista de les Joventuts d'Esquerra. Diu el doctor Aiguader, parlant dels escanots:

«La violència que han tingut d'emprar en certs moments, no era més que una resposta a la violència de l'adversari. En cap instant l'han iniciat ni tan sols s'han excedit. Han estat molt menors les seves extralimitacions que les que en aquests moments han usat els obrers i els agricultors.»

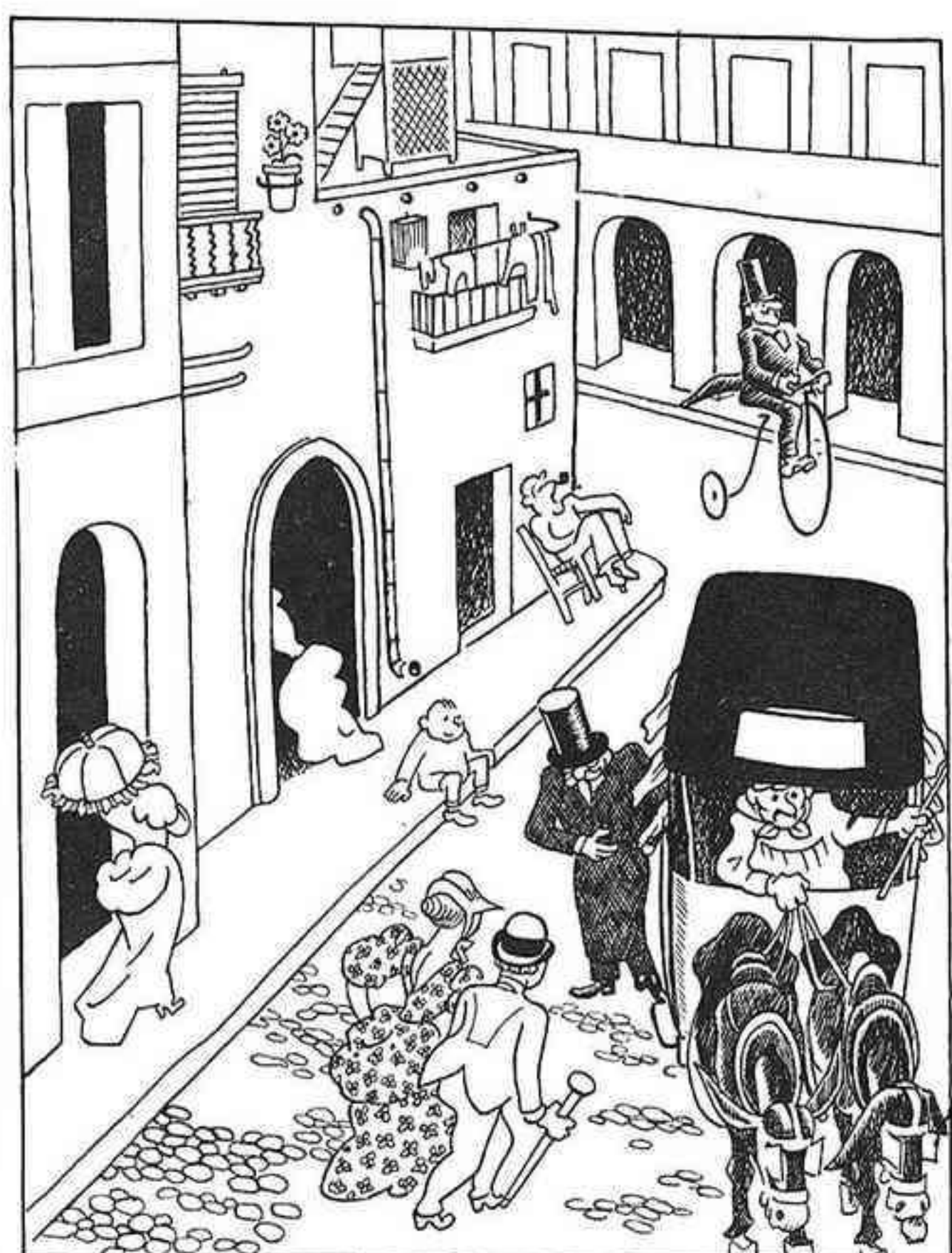
Exacte. O si no que ho diguin la senyora i la filla del regidor Vinyals, o Mossèn Brunet.

Molt bé, molt bé, senyor Aiguader. El mèrit del cas està, sobretot, a poder escriure aquestes coses i al mateix temps ésser alcalde de Barcelona, ésser anarquista i anar amb un cotxe com d'aquí a allà.

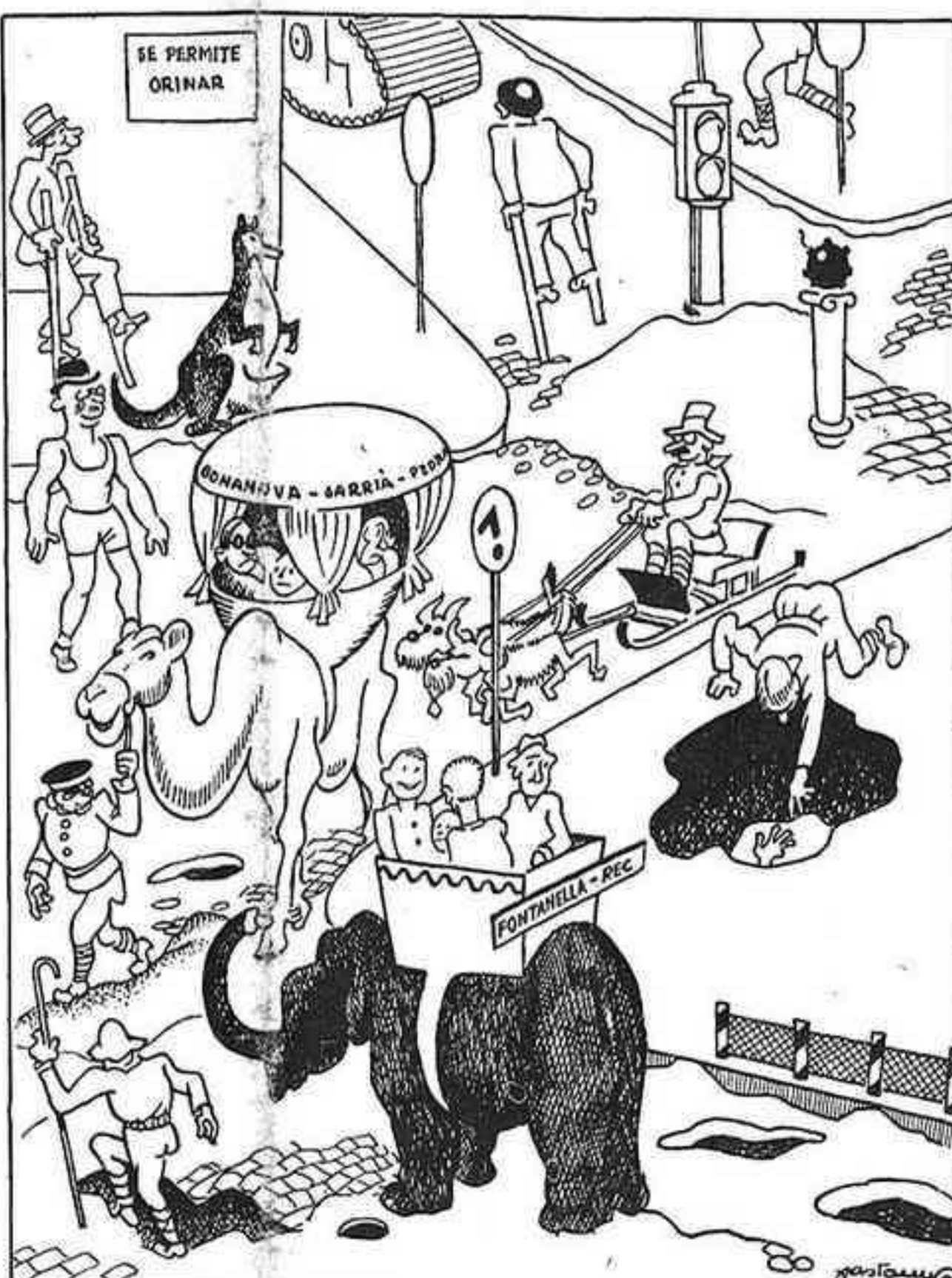
Pagant tu, pagant jo...

Seria injust mesurar tots els regidors barcelonins amb una mateixa mitjana. Per exemple, el senyor Vachier, precisat a comprar un automòbil per a la Comissió de Circulació, ha trobat un cotxe d'ocasió, un magnífic Willys que ha costat tres mil pessetes. Per allà els mateixos dies, el senyor Ullé comprava també un automòbil per a la Comissió d'Exàmpla, i en pagava seixanta mil pessetes.

Aquesta segona compra, a l'Ajuntament li ha costat ben bé un uled de la cara.

La Barcelona dels nostres avis

La Barcelona de llurs nés

Els desfets del 10 d'agost El pare de la cavalleria i la mare dels ous

Finalment, i després de les laborioses gestions portades a cap amb tant de tacte pel President del Tribunal Suprem, va ésser possible aconseguir que els processos dels fets del 10 d'agost es possessin a la raó i admetessin que el Fiscal de la República podia usar la toga i parlar. Donat aquest gran pas en la pacificació dels esperits, el senyor Anguera de Sojo anà a casa seva en el cotxe cellular, accedint a les indicacions dels advocats defensors, i tornà vestit. No fou necessària l'amenaça de vestir-se de moro, recepta suprema per a imposar-se pel pànic als processats, i, prèvia la venia d'aquests, aconseguida gràcies a la cavalleria que veieren en la Presidència, el Fiscal de la República va poder fer el seu discurs.

La intenció del senyor Anguera de Sojo per correspondre a tanta amabilitat, era d'ésser breu. Es proposava fer un informe concís, tant, que no comptava haver de parlar més de mitja hora. Però en ésser a la meitat del seu discurs, o més ben dit, al que hauria hagut d'ésser la meitat del seu discurs, un uixer comunicà al senyor Anguera de Sojo que

en Paco Madrid l'esperava a la sortida.

—Cccccccarai!—digué el Fiscal de la República, i aquella fou la causa que el discurs començés d'allargar-se.

Quan ja feia sis hores que parlava, demanà cinc minuts de descans per veure si encara l'esperava.

Després d'un: —Pppppppppppppunyeta! —continua l'informe.

—El senyor Anguera estava, en un principi, inclinat a la benevolència; els arguments dels advocats defensors l'havien convençut. Evidentment, cap dels processats no era culpable; la manifestació era pacífica, ja que es tractava de militars monàrquics; no volien fer mal a ningú més que a l'Estatut de Catalunya; no portaven armes ni eren d'armes tomar; anaven a cal dentista, anaven a veure senyores de preu i anaven a veure que passaria quan esclatava el moviment sediciós dels soldats. Tenien una curiositat extraordinària per veure com es treien les castanyes del foc, no per a fer-ho ells una altra vegada, sinó per si queia alguna recompensa, com solia ésser costum abans.

El senyor Anguera de Sojo prou ho comprenia tot això; però cada vegada que reposava l'uixer li deia que «Don Paco Madrid totdavia le espera», i el pobre Fiscal, suant com un desesperat, havia de parlar i parlar.

Al cap de vint-i-sis hores ja apareixien els primers indicis de culpabilitat dels acusats; quan els calor intensos d'aquests dies es varen començar de fer sentir, els indicis eren proves.

El públic, fatigat, se n'anava a dinar, a sopar, a fer el café con media i a dormir. Al cap de deu dies aparegué a la porta del Tribunal Suprem un gran rètol que deia: «El senyor Fiscal de la República hace seis dias que habla.»

Immediatament, al costat d'aquest, n'aparegué un altre més gran que deia: «Dan Paco Madrid hace seis dias y tres horas que espera al Fiscal de la República.»

D'hora en hora els rètols s'anaven renovant. A dins, els processos obtingueren del President el permís per a quedar-se en mànigues de camisa, després, en mànigues de calçotets. Com que la calor es feia insuportable, foren pregats de rentar-se els peus i els fuu portada aigua i terra d'escudelles.

El nostre lector que ja saben com ha acabat la causa: tots els processats han estat condemnats; com, però, se'ls ha computat el temps que han escoltat l'informe, la majoria d'ells ja havien complert; i han estat posats en llibertat; el general Cavallanti, el Pare de la Cavalleria, en acabar-se l'informe, s'ha trobat avi de la mateixa arma, i tan centenari, que ha hagut d'ésser indultat a corre-cuita, de por que la sentència de mort es complís tota sola i la pena no resultés més greu que l'aplicada al general Sanjurjo. Ara, almenys, si es mor, morirà de mort natural.

En sortir del Tribunal el senyor Anguera, ha estat objecte, pel seu aspecte venerable, de la reverència d'aquells qui havien criticat la seva joventut en ésser

“La Humanitat” ja no surt de nits

Ha sortit el primer número de La Humanitat matinal i anemirrem si diguéssim que no ha comblat les esperances que hi tenien posades els seus amics de L'Opinió. La Humanitat del matí és superior a la del vespre en el sentit que és molt més gran i, per tant, s'hi poden encabir moltes més besties.

Una altra millora que els lectors apreciaran en tot el seu valor, és que la nova Humanitat està tan mal impresa que la majoria de pàgines no es poden llegir. Aquesta delicada atenció a les possibilitats assimilatives del llegidor entusiasta sembla que ha estat idea del senyor Tomàs i Piera.

També ha eridat l'atenció un precís anunci que publica La Humanitat a segona pàgina i que diu així:

Juan Vidal Salas

Adocat

Ronda Universitat, 17 — Telèfon 23512 — Barcelona

Per publicar anuncis d'aquesta mena, més valdria que haguessis seguit sortint de nits.

LA POLITICA TE ENTRANYES

El regider radical senyor Santamaria ha estrenat un magnífic Hispano de 82.000 pessetes. Es diu que se l'ha comprat amb el que li ha pagat «El Diluvio» pel seu article sobre les carbasses dels regidors-estudiants radicals senyors Ullé i Ruiz.

BARCELONA, CIUTAT DE TURISME

El gran programa de festes de la F. A. I.

Per conducte que ens mereix enter a confiança, però que la discreció més elemental — parvuls quasi — ens veda de revelar, (si el lector és intel·ligent en tindrà prou en dir-li que és de bona tinta) ens hem assabentat del programa de les grans festes d'estiu que projecta la F. A. I. durant aquest mes de juliol.

No transcriurem, naturalment, tot el calendari. En ell hi ha una pila de petits actes sense importància i sense cap mena de to; són les proves dels juniors: atracaments de taxis, bombes en magatzems de mobles, assassinats individuals, alguna criatura morta, etc., etc., coses sense importància.

Els grans actes seran els següents:

- Diumenge, dia 16, Mare de Déu del Carme.** — Trisagi laic al Sindicat de la Química amb repartiment de bombes als infants. Solemne enterrament dels infants després d'haver esclatat les bombes. Banquet al Bar la Tranquil·litat.
- Dilluns, dia 17.** — Concurs lliure de bombes, Sant Martí contra Sans.
- Dimarts, dia 18.** — Enderroc definitiu del viaducte de Vallcarca i col·locació de la primera bomba al viaducte de la secció marítima del Parc.
- Dimecres, dia 19.** — Lliure per als faistes.
- Dijous, dia 20.** — Pràctiques a l'Ajuntament.
- Divendres, dia 21.** — Assalt del Banc d'Espanya.
- Dissabte, dia 22.** — Crema de la línia B d'autobusos amb premis a la rapidesa, a la netedat i amb concurs especial de fantasies: a) foc exclusiu als imperials; b) proves amb passatge complet i a tota marxa; c) les mateixes de l'apartat a) però deixant el passatge cuit a punt.
- Diumenge, dia 23.** — Excursió a Montserrat, obsequi de la Generalitat.
- Dilluns, dia 24, revetlla de Sant Jaume.** — Coques, bombes als carrers, sortides d'atracsaments; voladura de la Sagrada Família.
- Dimarts, dia 25, Sant Jaume.** — Recepció al Saló de Cent de Casa la Ciutat. Discurs del Dr. Jaume Aiguader i l'obsequi de l'Ajuntament. Dinar a la Font del Lleó, obsequi de l'Ajuntament.
- Dimecres, 26.** — Obsequi a la policia de descobriments de bombes.
- Dijous, 27.** — Obsequi a la policia d'agafada d'atracsadors.
- Divendres, 28.** — Recepció al Palau de Justícia i gran aviada d'atracsadors i 5.000 terroristes agafats tots amb bombes a la mà.
- Dissabte, 29.** — Recepció al Govern Civil. Execució a càrrec dels invitats, d'actes irreverents, naturalment a la Sala d'Actes, en la persona del presumpte propietari d'EL BE NEGRE, amb assistència de totes les autoritats.
- Diumenge, 30.** — Recepció a la Generalitat. Repartiment de casetes i hortets i de candidatures.
- Dilluns, 31, Sant Ignasi de Loyola.** — Repartiment de sopa, no boba, als faistes en actiu i tramesa pels «Comitès» de cartes de felicitació i agraïment al Cardenal Segura.

Clausura de les festes i obertura general de presons.

Es veu que l'hi ha agradat

El Sr. Companys torna a prendre part en unes maniobres

cap de l'esquadra del Mediterrani, invitant-lo a les maniobres. El ministre eridà el seu secretari i li digué que fes el paquet. Després, amb la diligència de sempre, agafà el tren botijo — per a acostumar-se a l'aigua — i vingué a embarcar a Barcelona.

La nit mateixa de l'embarcament invità les autoritats barcelonines a menjar galeta a bord del «Almirante Cervera». Fou en aquesta ocasió que la secretària del senyor ministre s'oblidà de cursar invitació al president del Parlament Català, oblit que ha estat objecte de tants comentaris. Nosaltres podem assegurar que la causa de tot fou que el senyor Companys no es recordava que no era ja president del Parlament. Conseqüent amb l'oblit aquest, creia que essent-hi ell, ja hi estava invitat.

A l'embarcament, a tanc d'alba, l'esquadra salpava vers Mallorca. El senyor Companys, al pont de comandament del vaixell almirall, pensava melangiosament que era una llàstima que segles abans el rei Jaume s'hagués avançat a descobrir Mallorca, car en aquesta ocasió hauria pogut descobrir-la ell. Bromes del destí!

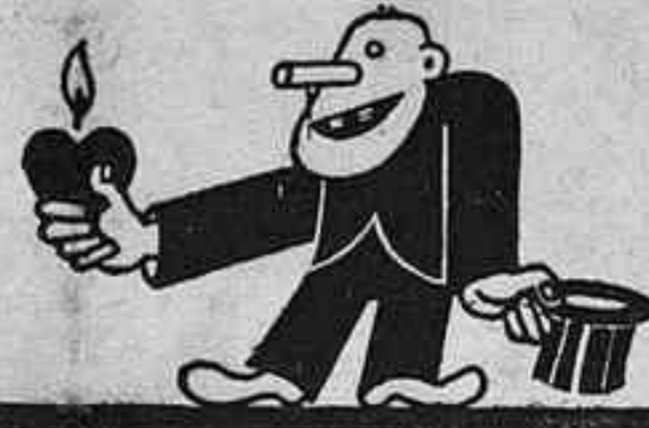
Cansat d'engolir tauletes «Pives» i de fer el cor fort, el ministre decidí donar un tomb per la coberta del vaixell. A popa, es trobà amb el senyor Grau Jassans, el qual estava pescant amb canya. Entre ministre i secretari tingué lloc el diàleg clàssic:

Llegiu a la pàgina 4 la sensacional «Darrera Hora».

nomenat Fiscal de la República. A la porta del Palau trobà en Paco Madrid, el qual li digué que quan hagués batut tots els records d'espera l'aniria a veure. Sembla que en aquests moments només li manca batre el d'espera del Poder de don Alejandro Lerroux i el de la vaga de la Construcció.

amb el cor a la mà

en adonar-se que només es tractava d'aquell jove, va tornar-lo a fer sortir, amb prec que s'esperés un xic.

EL JOVE TE ASPIRACIONS

Una de les fites que Torres, perdó!, Torres Picart, s'ha assenyalat en el camí de la fama que persegueix, és la d'ésser regidor. Està tan dominat per aquesta obsessió, que l'altre dia, en ésser presentat un correligionari seu procedent de l'antiga Esquerra Catalana, va fer-li:

—Sí que fa anys que esteu ficat a la política! Almenys hauréu estat ambaixador.
—No respon l'al·ludit.
—Caram, si que heu fet poca carrera! Ministre de Marina?
—Tampoc.
—No m'hi he presentat mai.
—Regidor?—preguntà finalment, amb cara ferrenya.
—No, no he estat mai res—fa amb posat temorenc l'al·ludit.
—Ah! Així, vos sou un fracassat! Si jo, al cap de cinc anys d'haver fet política, no hagués estat almenys regidor, em cauria la cara a terra de vergonya!

Torres Picart fa dos anys que juga a polític. D'ací tres més, si compleix la seva paraula, estem segurs que trobarem la seva cara per ací terra.

EL SR. COSTA ES UN BON PARTIT

Els nostres lectors varen estranyar-se segurament del tot de la nota de la Comarcal quan deia que no volia saber res amb el regidor expulsat senyor Costa, del tot de la nota del senyor Costa dient que ell no havia demanat mai res a la Comarcal, i del tot d'aquesta en no contestar la nota del senyor Costa. Què havia passat? Senzillament, que tots tenien raó. El senyor Costa no havia demanat res a la Comarcal, però els doctors Dencàs i Aiguader havien fet les gestions per aconseguir que tot fos oblidat i la vara tornés a florir quan arribés l'ocasió.

Ara, que sembla que l'ocasió s'acosta amb les eleccions, i que sembla que hi ha d'haver alguna modificació a la Comarcal, és el senyor Artemio el qui té, al Suis, converses amb el senyor Costa.

Sembla, però, que no cal tanta activitat, perquè, de la manera que va la llei electoral, diu si al senyor Aiguader li creixeran les patilles essent alcalde i serà un segon Rius i Taulet. En comptes de l'Exposició, però, sembla que no farà els enllaços ferroviaris. Però això no es pot dir fins després de les eleccions, i si no vénen no es podrà dir mai i a l'últim potser es faran spols.

Almenys caldrà fer-los per a poder travessar els sots dels carrers. Però per això el que caldrà seran passos a nivell.

I UN BE!

En Ventura Gassol escriu un cant al «Glorios Sant Jordi, Patró de Catalunya».

Hitler s'ha compromès a deixar el bigotet al general Dencàs durant totes les festes.

Kid Chocolate perd llastimosament el temps pujant als «rings» a saludar l'afició barcelonina. Obtindria èxits de simpatia molt més sorollosos si mostrava els mitjons «Molfort's», que ve usant des del dia de la seva arribada.

El vot femení ha donat un te a la Generalitat de Catalunya.

Els Cent Homes d'en Fontbernat també volen sortir en el primer film totalment parlat en català «El Cafè de la Marina».

Les bombes segueixen desdorbint la policia.

L'Aragai ha aregat els inofensius rabassaires en contra de tots aquells pobres diables que declaren tenir terra a l'Havana.

CORREU... HI TOTS

A hores d'ara portem rebudes un gran nombre de cartes que ens han tramés col·laboradors estimadíssims per ajudar-nos a fer el gran número extraordinari de l'estiu.

De totes maneres, com que hi veuen més quatre ulls que dos, i vuit, que quatre i setze que vuit, etc., preguem als nostres amics que tinguin notícies de les activitats dels centres d'estiu de Catalunya, que facin el favor de pensar en EL BE. Quantes notícies se'n envii seran agradades i la majoria publicades.

Bens negres de Catalunya! Som-hi? Som-hi!

Cloe. — Bona «ovella»!
G. de Masnou. — Excel·lent primera matèria d'informació. Si sabeu més notícies, podeu enviar-les.

P. de Sitges. — Però, aquest jove, és combatiu?

Anisus. — Ho rebérem tard.
Montserrat Dupré. — S'aprofita. Moltes gràcies, i a les seves ordres.

J. M. Andreu. — Ja el teníem triat. No obstant, a aquesta dama ja li arribarà el seu torn.

Dimecres. — Voleu dir que no és el mateix Bertran de Quintana?

Llimona. — Déu no us ha cridat per aquest camí.

P. R. S. — No. El senyor Dañoebitia no és conseller.

Fifi. — Escandalosa!

Carol. — No pot ser. No podem ofendre les creences dels nostres lectors.

Pau de Caldes. — Ben intentat, jove.

RECAUXUTATGE NEUMATICS NOUS

OCASIONS TORRABADILLA

Rambles Catalunya, 118
Descomptes als llegidors d'«EL BE NEGRE»

Restaurant Sol y Sombra

CUBERTS A 3 Ptas. OBERT DIA I NIT
CARR. NOU DE LA RAMBLA (AVANÇ CONDE ASALTO) «12-1»

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de Mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
Corts, 414 - Telèfon 30422

G. ALOMAR

XOCOLATA Amattler

ÉS MÉS QUE BO: ÉS EL MILLOR

EL «FORCEJE»

Per tal de seguir més còmodament el camí que s'ha traçat el senyor Casanoves de no aprovar, fins que vinguin les eleccions, res més que els assumptes de tràmit, i per fer més suportable la calor de l'estiu fàcilment als regidors, empleats i premsa les vacances, s'havia parlat de fer, com molts anys s'havia fet abans, sessions cada quinze dies, fent-ne, entremig, una de purament formulària, en la qual tot quedaria sobre la taula.

Les coses anaven per bon camí, les gestions anaven endavant quan, ve't ací que els radicals es posen rebecs i els expulsats de l'Esquerra es posen més rebecs. ¿Com és això?—diu que deien—¿Sessions de tràmit, i encara cada quinze dies? I això fins al final?

No hi ha hagut manera de convèncer-los; almenys, si es fa una sessió cada setmana, un dia o altre, per distracció o per cansament pot passar un petit monument o bé altra cosa.

I l'estiu, diuen, es passarà en aquest «forceje».

LA LLUITA ELECTORAL

Després de les declaracions del doctor Aiguader sobre el sanejament del districte V i de l'obra del doctor Dencàs sobre el Dispersari Central i les camionetes, és quasi segur que la campanya electoral de l'Esquerra no serà contra els altres partits, sinó contra la tuberculosi.

UN NOU SISTEMA ELECTORAL

A conseqüència de l'article de William Martín sobre Xina, a «La Publí» de divendres passat, en el qual el cronista explicava com es fan les guerres civils en aquell país, no lluitant, sinó simplement comptant els soldats i guanyant el que en té més, es diu si les pròximes eleccions municipals es faran arrenjerant els partits llurs forces. L'Esquerra presentarà els escamots; els radicals, els «jóvenes bárbaros»; i la Lliga s'aliaria amb els carlins per unir els requerets a les forces de l'Ardevol. No se sap encara quin exèrcit és més nombros. S'admeten apostes.

EN COMPANYYS. — Ja és ben curiosa aquesta mena que tenen els reis de posar-se nom de «barcos»...

LES DICTADURES EUROPEES

En el banquet d'homenatge al doctor Corachán, el senyor Dencàs departí de política amb els comensals. Entre altres coses digué que els moments actuals respiraven anuncis de dictadura. I que dictadura per dictadura, era sempre preferible que ell pensés a imposar la seva.

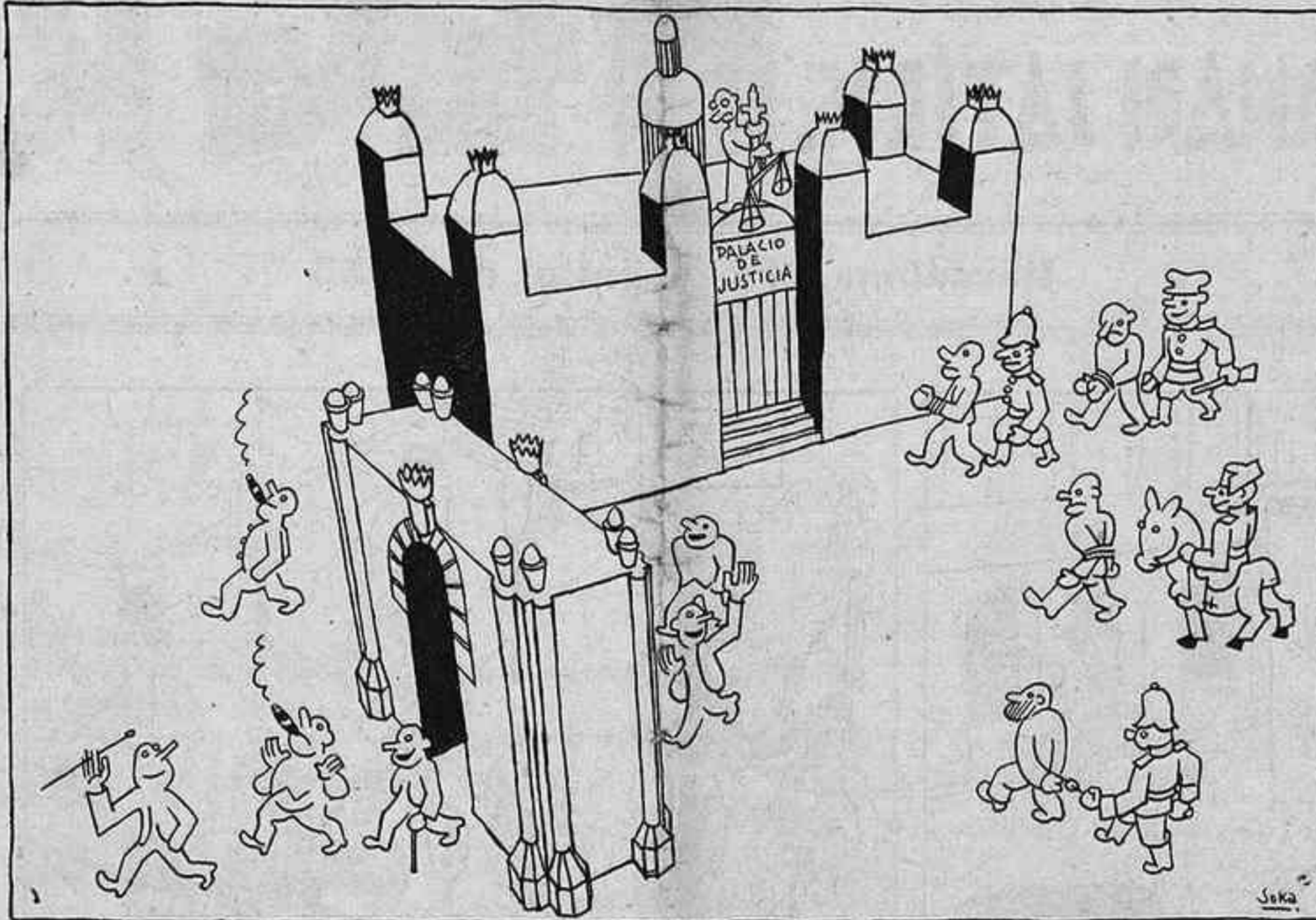
No cal dir que tothom hi estigué d'acord. I no cal dir, també, que la majoria dels allí presents esperen un dia o altre trobar un reconet en les organitzacions sanitàries de l'impetuós conseller.

TOMAS, TAL FARAS, TAL TROBARAS (I PIERA)

En vena de confidències, el senyor Dencàs va dir als qui l'escoltaven, que mentre ell fos qui és, el senyor Tomás i Piera no seria mai res dintre de l'Esquerra Republicana.

Quan la dita dencasesca arribà a orelles del senyor Tomás i Piera, no s'afectaren ni les orelles ni ell. Diuen que va dir:

—A veure si aquest minyó no em deixarà arribar ni a candidat! Sempre hem tingut el senyor Tomás i Piera per home d'aspiracions modestes.

BARCELONA ES BONA...

INJUSTICIES DEL DESTI

A la sessió de l'Ajuntament de divendres passat hi havia un dictamen convocant concurs per proveir una plaça d'inspector d'Enllumenat de Segona d'Eixample. Es deia que tenia grans mèrits per a la plaça un senyor que es diu Alejandro Ruiz. Sembla mentida que un nom tan il·lustre només serveixi per a guanyar una plaça de 4.020 pessetes.

Es un fet, però, que el senyor Cortina i Giner no sap ni un borrall de català, malgrat la seva llarga permanència a Catalunya. La seva ignorància en aquest sentit fou causa que durant la dictadura cremés els llibres catalans que hi havia a la Comissió municipal de Cultura, de la qual era funcionari. Hom li havia fet creure que eren llibres pornogràfics escrits en àrab.

ELS DESORIENTADORS DE LA POLITICA SOCIAL

En la darrera sessió municipal es va presentar un dictamen proposant l'organització d'un negociat de Política Social i nomenant cap del mateix el senyor Cortina Giner. En la defensa del dictamen lluitaren aferrissadament els senyors Jover Sarroca, Ruiz i Giralt. Finalment, el dictamen no passà i es deixà a resolució del futur ajuntament, amb gran disgust dels senyors Jové Sarroca, Ruiz, Giralt i Cortina Giner.

Un dels motius que allegaren els impugnadors del dictamen era el fet que el senyor Cortina i Giner no coneix l'idioma català. El senyor Ruiz digué que això no era d'estranyar, puix que aquesta circumstància no figurava en la convocatòria de concurs per a proveir la plaça. És clar que el senyor Ruiz no va dir que la convocatòria havia estat fabricada a mida del senyor Cortina i Giner.

FIDEL A LA MARINA

El Dr. Josep A. Trabal ha estat nomenat delegat del govern a la Companyia Transatlàntica. Uns metges ho comentaven amb aquestes paraules:

—Està vist que aquest Trabal sempre anirà amb males companyies!

UN CERT VALENCIANISME

En les columnes de certa premsa aquests dies han sortit unes notes d'un «Centre d'Actuació Valencianista», que posaven en guàrdia els valencians sobre els perills de l'imperialisme català, de l'intervencionisme de la Generalitat, etcètera.

Aquest «Centre d'Actuació Valencianista» durant la campanya electoral per al Parlament català, feia el joc dels no catalans i anatematitzava alguns socis que

Herniats
recordeu sempre que els millors aparells del món per a curar les vostres hernies són els de la **CASA TORRENT** sense traves ni hivants, no molesten ni fan embolum, cap aparell sense abans visitar-los.
amollant-se com un guant. No compreu **CASA TORRENT** • Unió, 13 - Barcelona
CONSULTES GRATIS

COMIAT DE L'ESTIUJANT

Adéu, Barcelona, adéu!
ciutat bella i sobirana;
me'n vaig a passar l'estiu
a un poblet de la muntanya.
Un poblet tot recollit
que només té quatre cases
i és tan pobre i tan mesquí,
que no hi ha ni un rabassaire.
Adéu, Barcelona, adéu!
aquesta calor m'aixafa,
no em deixa ni treballar
ni moure un mal bri de palla.
Allà dalt, s'hi està molt bé,
l'aire és fresc i l'aigua clara,
i al lit, fins pel mes d'agost,
hom hi posa una flassada.
Adéu, Barcelona, adéu!
ciutat la més estimada;
tornaré quan la calor
ja vagi un xiquet de baixa.
Me'n vaig, però no tranquil
ni content, que una recança
s'apodera del meu cor,
deixant-te com et veig ara.
Adéu, Barcelona, adéu!
ciutat de bombes i vagues;
tinc por que quan tornaré
tots aquests carrers i places,
esbotzats i plens de sots,
amb les lloses aixecades,
pels quals no es pot caminar
sense perill de les cames,
seguraran sense arranjat
o més malmesos encara;
que als fanals que hi ha trencats,
i del metro les baranes
fetes miques, als controls

del tràfec tirats enlaire,
que ja no en queda sinó
algun fragment de la base;
que a les voreres que tens
gairebé desempedrades,
quan jo torni, em temo molt
que hom hi haurà afegit mil altres
desgràcies i malvestats,
com les del pont de Valcarca,
com les de l'Hospitalet,
i el carrer Sant Joan de Malta;
que el ram de la Construcció
haurà prosseguit la tasca
que s'ha emprès amb tant delit
de convertir-te en l'Arcàdia
de la Fai, la C. N. T.,
el tracoma i la lleganya,
amb bombes a tort i a dret,
assassinats i sofames
d'analfabet integral
enfollit per la ignorància.
Adéu, Barcelona, adéu!
la perla mediterrània;
aquest traspàs de serveis
hè triga prou a arranjat-se!
La Justícia en son palau
només hi fa que becaines;
atracadors i assassins
hi entren sense preocupar-se,
perquè saben que allà dins
hom els tracta com a casa;
hi entren sense amoïnar-se,
i en surten tot fent gatxara,
amb un caliquenyo al bec
i amb les mans a la butxaca.
Adéu, Barcelona, adéu!
adéu, fins a la tomada.

Restaurant Casa Joan
Rambla Santa Mònica, 21 i 23 • Telèfons 11692 i 15759
Especialitat Paella Valenciana
Salons especials per banquets

feien propaganda a favor de l'Esquerra. Doncs bé: l'endemà de les eleccions expulsava aquests socis i prenía l'acord d'adherir-se a l'Esquerra!

Per a il·lustrar els lectors, direm que aquest centre, tan gelós de l'espiritualitat valenciana, està presidit per un tal «Cantidades», individu conegudíssim en els music-halls del Paral·lel per les seves intervencions espontànies dalt de l'escenari. Quant a l'actuació política del «Cantidades», culminà en l'època de la dictadura en l'organització d'homenajes als senyors que llavors tallaven el bacallà.

El senyor Companys parlà repetidament del seu viatge a Les Palmes, i pronunció els mots «Les Palmes» quatre o cinc vegades. La feina fou després dels reporters, que, confosos, ja no sabien si les maniobres s'efectuaven a les Balears o bé a les Canàries.

Com molts dels nostres lectors ja en tenen referències, l'alcalde de Vilañoa és un entusiasta continuador de l'obra «piquiponiana». Ara, recentment, i amb motiu del Centenari de la mort del poeta Manuel de Cabanyes, hom ha nomenat a Vilañoa una comissió encarregada de treballar per a una commemoració que faci honor a l'esperit cultural de la terra on va néixer el gloriós poeta. En una de les primeres reunions celebrades, l'alcalde de Vilañoa, amb una solemnitat que acabava d'enriquir la «gaffe», va expressar-se així aproximadament:

—Senyors, els hem convocat per a parlar de la commemoració del santuari de Manuel de Cabanyes... La cara dels convocats ja ens faran la mercè d'imaginar-se-la vostres mateixos.

—Quina calor, eh?
—Es clar! Mentre els socialistes no se'n vagin del poder...

PER A TRIOMFAR EN VINT-I-QUATRE HORES

El secretari de les Joventuts d'Esquerra d'Estat Català és un jove que té idees pròpies. Per exemple, diu sovint a tots aquells que no volen escoltar-lo, que si hom vol esdevenir famós en vint-i-quatre hores no té més que fer-se cridar pels dos cognoms. L'observador minyó ho demostra esmentant els casos de Tomàs i Piera, Rovira i Virgili, Nungesser i Coli, Dafnis i Cloe, Diaz, ratlleta Plaja, Daoiz i Velarde i molts d'altres que sentim no poder recordar.

Fidel a aquest principi, fa cridar-se Torres Picart, àdhuc pels propis familiars, i no diem per la raspa, per la senzillera raó que no en té.

L'altre dia anà a saludar un Conseller a la Generalitat, i s'adreçà a un uixer dient-li:

—Anuncii el senyor Torres Picart.

El Conseller, segurament impressionat per l'eufonia dels mots, el féu passar immediatament. Però

Tenint el ventre net resta l'home satisfet; i com és llépol i gormand, EL SUCRE DE MADUIXES és sempre el seu purgant.

ARQUES SOLER
INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB EL SOPLET
ALDANA 315 BARCELONA T. 31853
MADRID CABALLERO DE GRACIA 719 T. 16119

A una taula ben proveïda no hi pot manca
XAMPANY LAVERNOYA
CAVES J. RAVENTOS DE SANT SADURNI DE Noya
PLAÇA DE LA REPÚBLICA, 7

El Be a les llosaules

HA PASSAT UN "AS"...

De com Ronald Colman va descobrir Joan Tomàs

Dijous a la tarda Ronald Colman, darrera una tauleta de marbre ribetejada de níquel, de l'Orxateria Valenciana ens relata, entre satisfet i somrient:

—Felicitau-me, felicitau-me! He descobert a Joan Tomàs abans de que ell em descobris a mi.

La història, més que original, ens sembla francament impossible. Com podia ésser que en Tomàs, el periodista més periodista de tots els periodistes que es fan i es desfien, hagués estat descobert per Ronald Colman —aquests dies entre nosaltres— abans de que aquell s'adonés de la fotografia fàcilment retenible de l'interpret de «Beau Geste»? Deviem fer una cara d'incomprensió manifesta, puix, fou el propi Ronald Colman qui es disposà, abans de que nosaltres

rar-vos per a la vostra vinguda a la nostra ciutat. Ara bé; el que realment ens plauria conèixer fóra on vàreu adonar-vos del nostre amic.

—Al tramvia. Llegia el diari acabat precisant Ronald Colman, tot acariciant-se aquestes diminites muntanyes russes de pel negre que són els seus bigotis.

—I llegint el diari poguéreu identificar-lo? Tammateix sou un fisonomista meravellós! —férem nosaltres que ja feia estona que navegàvem de sorpresa en sorpresa.

Ronald Colman ens donà el copet de la murriera a l'espatlla i ens aclarí, amb un somriure que fou ràpidament imitat per tots els habitants a l'Orxateria Valenciana:

—La meua descoberta no té cap importància. Vós l'hauríeu reconegut amb la mateixa rapidesa. No veieu que anava amb les butxaques plenes de «Fredianis»!...

Ens va caure la bena dels ulls. Mentre l'arreglèvem, anàvem fent:

—Il est charmant!... Il est charmant!...

Barcelona. Estiu de 1938. (Sota la influència d'un gelat de maduixa).

—Has vist? Saluden la premsa catalana. —Sí, ens saludem, però no ens parlem.

PRATS BARRETER • FIVELLER, 29 • JULIOL I AGOST TANCARA de 1 1/2 a 3 1/2

MOLT IBEE!

«La Família» es una revista que es publica amb llicència eclesiàstica, i va destinada a les llars com cal. Els senyors Pérez de Olaguer i Torralba de Damas són, respectivament, el director i el redactor en cap de «La Família».

Ara bé; els senyors Pérez de Olaguer i Torralba de Damas han estrenat al Poliorama una obra que porta el títol de «La ciutat que no tenia dones».

Per cert que el dia de l'estrena de «La ciutat que no tenia dones», la família dels autors (no la revista, sinó la parentela), i llurs amics i coneguts que assistiren a aquell acte gràtíssim, trobaren en les butxaques llurs uns fullets titulats «Interviews», en els quals el senyor Ruiz de Larios afirmava que «La ciutat que no tenia dones» era una obra mestra, i llurs autors una parella de genis.

Després, ens assabentàvem que Ruiz de Larios és un pseudònim que usa el senyor Joaquim Montañà, com per miracle.

Les coses obeeixen a una sistematització molt més complicada. Els ressorts de l'autoritat no funcionen sempre amb aquesta llestesa comprensible. Hom de vegades diu «No atrequeu» i precisament les úniques que obeeixen són les persones honorades que per aquells dies atracaven. No ha estat possible encara inculcar als anarco-sindicalistes la necessitat i la satisfacció moral d'oèbir. Tot arribarà.

Fa poc, va constituir-se una Junta Mixta d'Ordre Públic. Precisament ací hi ha el nus de la qüestió. La Junta no rutlla pel fet d'ésser mixta; mixta ve de fet, i no de nom. Hi ha mitja vol dir que encara no és sencera, etc. Per aquestes deduccions, arribarem a la conclusió que hi ha elements de la Junta de Seguretat que no hi són tots. Quins són? Dir-ho seria espallar les gestions que ve fent el membre de la Junta i conseller de Justícia i Dret per a activar el traspàs de serveis.

També és difícil valorar la importància dels serveis traspasats. Hi ha qui opina que un cap superior de policia, per exemple, no val res. Altres creuen que pot pagar-se'n ben bé dues pessetes trenta cèntims. Davant d'aquests criteris tan oposats i irreductibles, la Junta ha optat per a tombar-s'hi i si tant l'apremien, farà números i rifarà el senyor Pérez Sala.

Ens sembla que hem precisat ben bé l'estat actual del traspàs de serveis d'Ordre Públic. Ens queden encara algunes revelacions per a fer. Tot vindrà pels seus mals passos descomptats.

Ara vostès ens diran: zés que les revistes de Romea eren tan dolentes com això? I nosaltres, amb aquella sinceritat que—en defecte d'altres virtuts—ens obrirà les portes del cel, hem de declarar que «Socorro en Sierra Morena» i «La sal por arribas» no són pas més poca-soltes ni més dolentes que «Las faldas», que «Gol!», que «Las de Villadiego» i que «Las tentaciones». I en prova d'imparcialitat, hem de dir que aquestes dues darreres encara no les hem vistes, puix que encara

TEATRE POLIORAMA Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10775 Avui nit i demà tarda EL ROSAL DE LAS TRES ROSAS Dimecres nit i dijous tarda i nit Un marido ideal Aquesta setmana ESTRENA El Expreso de Viena d'Angel Custodio i Lluís Fernández Rico Gran companyia de comèdies IRENE LOPEZ HEREDIA

han d'estrenar-se. Això demostrarà que no ens mouen partits presos. Doncs, zcom essent tan dolentes unes revistes com les altres, unes naufraguen a l'aere, i les altres s'aguanten dies i dies en el cartell? El món està ple de misteris, senzillament.

Des d'aquesta nit, la senyoreta Cèlia Gámez ensenyarà les seves cançons perfectes en el públic escenari del teatre Barcelona. Vivim en un temps en què tot està capgirat. Nosaltres no desesperem d'anar al music-hall Pompeia a veure una comèdia del senyor Honorio Maura—posem per ximple.

I ara que la relació s'ho porta. El senyor Millàs ratlleta Raurell, l'altra nit prengué part en la sessió de fi de curs de l'Institut Nacional del teatre... ai!, volem dir l'Escola d'Art Dramàtic. L'individu aludit es féu llegir unes quantilles en les quals exposava les orientacions que mouen l'esmentada Escola. Com a demostració d'elles, després es recitaren poemes hindús traduïts al català; es recitaren, també, poemes hindús dits en hindú, i finalment es representà el poema hindú de Rabindranath Tagore «El Carter del Rei».

Ah! i tot això passava al carrer Bailell i entre catalans... A veure si després de l'ànima russa, resultaria que ara la tenim índia!

De tota manera, algú ens descobrí el secret d'una actuació tan

india per part dels dirigents de l'Escola d'Art Dramàtic. Els el direm confidencialment. El senyor Millàs ratlleta Raurell féu representar el poema hindú «El Carter del Rei», en correspondència al gest de Rabindranath Tagore, el qual ha traduït a l'hindú «Apta per a senyores», la comèdia del senyor ratlleta, la qual serà representada amb tota solennitat a Calcuta. Prometem no anar-hi, puix que no volem que ens prenguin per indús.

HOLLYWOOD BAR - DANCING CRERER NOU DE LA RAMBLA, 105 TELEFON NUMERO 17033 Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius) Colossal èxit de la DEMON'S JAZZ ORQUESTRA COMPLETA Grans atraccions a la pista

Influències nefastes

El conseller de Justícia i tirador-Dret ha publicat un article a La Humanitat nova. Parla de les llibertats de Catalunya i diu que: li havien estat preses pel rei Felip V, avi del rebesavi de l'home podrit, que encara no fa deu anys tirava tremendes contra els catalans des del Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat, festejant i emparat per una munió de masoquistes que hi trobaren gust.

Quin lèxic, senyor Coromines! Veu quines cosetes aprèn pels music-halls del Paral·lel?

Les estrenes

Quan s'és noia com Claudette Colbert i s'està a la casa Paramount, s'està sempre exposada a ésser desgraciada. Sort, però, que, com que sembla que si al final les coses acaben bé, les cases guanyen més diners i aleshores passa allò tan vell que ningun no sabia a què venia, i que quan es va inventar el cinema resulta que es referia a les pel·lícules, allò que diu que hasta el fin nadie es dichoso. A Claudette Colbert, en «La Confidente», al Coliseum, li costa, però al final, com convé, ho és. Imagineu-vos unes noies que es disputen un poca-solta i que guanya la més maca i es casen després d'una juega. Només heu d'imaginar això per a veure tot seguit que ha d'ésser desgraciada. Doncs, bé; n'és més del que hom es pot imaginar, perquè ha d'acabar de secretària de la mare de la seva rival. Ara, que si haguéssim d'explicar tot l'argument, no acabaríem mai, perquè hi ha de tot, i preferim fer la pel·lícula que no pas explicar-la. Perquè ens seria més fàcil i perquè la protagonista és Claudette Colbert.

Us agrada John Barrymore? Si us agrada, no sabríem pas què dir-vos-hi. Potser que féssiu una cura de repòs o que anéssiu a prendre les aigües. Ara, si no us agrada, ja ens entendrem més fàcilment.

«La Ultima Acusación», que fan al Capitol, es com si diguéssim un procés de Mary Dugan de repetició. Si us agraden els tribunals, aneu a veure'l. En ell, John Barrymore, després de fer de defensor, fa de fiscal, i després confessa que havia estat lladre. Com es veu, fa tots els papers de l'auca i alguns més. Però no convenç ningú.

Així com al Capitol van pel tràgic, a l'Urquinoona aquesta setmana van pel còmic, i ens donen una bestiesa titulada «Volando Voy», amb aquella actriu còmica llargaruda que es diu Charlotte Greenwood, que és una mena de clown no femení, perquè de femení no en té res, sinó simplement amb faldilles o amb pijama, i un còmic que es diu Bert Lahr, que ha inventat un helicòpter que ell no sap manejar. Tot acaba bé, però, com en els dramas.

«Haciendo de las suyas», en canvi, és un film de Laurel i Hardy, que aquesta temporada no estan pas allò que vulgarment se'n diu afortunats. Fan simplement de les seves i prou. És clar que sempre ens fa riure més això que no pas «Mercedes». Però...

Veiem a la premsa francesa que Laurel i Hardy tenen un film titulat «Fra Diavolo», que està molt bé. A veure si ens tornaran a agradar encara.

Del programa d'aquesta sessió semihumorística, retallem aquest número: Recitació en la seva llengua nativa, per la senyoreta hindú, el nom de la qual no s'esmenta, obeeint al costum del seu país. Mai no hauríem dit que l'Índia fos un país de costums tan llicenciosos. zNo és veritat, senyors Millàs ratlleta Raurell, Gual, Jiménez, Masriera i altres protagonistes de la vetllada?

A propòsit de l'estrena d'«El Picadero», la darrera bacinada del Victòria, el redactor teatral de «La Vanguardia» ha realitzat una «performance». En l'edició de disabte passat dedicava trenta línies a l'obra en qüestió, i durant aquestes trenta línies no esmentava una sola vegada el títol de l'obra comentada. Es veu que el nom d'«El Picadero», en les columnes de «La Vanguardia», faria sortir els colors a la cara dels moixerats subscriptors que se servien d'indrets semblants. Tot sigui per la pau de les famílies.

Finalment, el Comitè del Cinema dona senyals de vida! No és, com els nostres lectors podrien pensar, que hagi ja acomplert la seva raó d'ésser, o sigui nomenar Secretari Perpetu el senyor Miquel Josep de Granollers; per ara no és més que Secretari Perpetu Temporari, i això li serà un mèrit definitiu en el concurs.

No, no és això. El Comitè del Cinema treballa i fa feina útil.

De primer redacta gasetilles sobre la importància de la seva labor que, si no són publicades pels diaris esquerrans, tenen el consol d'ésser-ho per «La Veu del Vespere» i a dues columnes.

La labor del Comitè, però, és més important del que les gasetilles diuen. Aquestes asseguren que s'ha fet membre de totes les associacions de cinema educatiu; però hi ha més que això, i és que han estat enviades circulars adherint-se a tots els organismes que solen citar les revistes especialitzades, i això és molt més important.

Es parla modestament de sessions de cinema a les escoles i del repartiment de questionaris.

Però, no es diu que aquestes sessions són un tour de force que diuen els francesos, fetes amb un aparell portàtil de marca secreta, no se sabrà mai si comprat o llogat, que manipula un operador oficial del Poble Nou, el primer nomenament amb nas—amb 500 pessetes de sou i l'enveja de tot el gremi.

El més important d'aquestes sessions és el profund sentit d'investigació que inspira al Comitè. Després de cada projecció, el senyor Miquel Josep reparteix entre els assistents uns questionaris que cal omplir. Actualment s'està preparant, si no s'ha donat ja, una sessió extraordinària a la Universitat del Treball, i, com a les escoles de nens, es repartiran els questionaris.

Per a copsar millor la diferència entre els nens i els adults, el programa serà el mateix (en realitat sempre és el mateix) «Atombros Mágicas», «Fox» i «Gatos Periquitos». Els alumnes de l'Escola del Treball hauran de contestar preguntes com: «zQuin efecte us ha produït el Gato Periquito?» «zQuin ordre d'emocions heu experimentat?» «zUs heu sentit impulsats a ficar-vos els dits al nas?» «zSabríeu remenar la cua com ell davant d'un bon sou?» «zQuines emocions sexuals us desvetlla?» «zUs inclina a l'estupre o bé al simple parricidi?» «zNo us inclina pas més aviat cap al doble?» «zNo us fa pensar que heu de votar l'Esquerra?», etc., etc.

El Comitè del Cinema, ja actua, gràcies a Déu

Finalment, el Comitè del Cinema dona senyals de vida! No és, com els nostres lectors podrien pensar, que hagi ja acomplert la seva raó d'ésser, o sigui nomenar Secretari Perpetu el senyor Miquel Josep de Granollers; per ara no és més que Secretari Perpetu Temporari, i això li serà un mèrit definitiu en el concurs.

No, no és això. El Comitè del Cinema treballa i fa feina útil.

De primer redacta gasetilles sobre la importància de la seva labor que, si no són publicades pels diaris esquerrans, tenen el consol d'ésser-ho per «La Veu del Vespere» i a dues columnes.

La labor del Comitè, però, és més important del que les gasetilles diuen. Aquestes asseguren que s'ha fet membre de totes les associacions de cinema educatiu; però hi ha més que això, i és que han estat enviades circulars adherint-se a tots els organismes que solen citar les revistes especialitzades, i això és molt més important.

Es parla modestament de sessions de cinema a les escoles i del repartiment de questionaris.

Però, no es diu que aquestes sessions són un tour de force que diuen els francesos, fetes amb un aparell portàtil de marca secreta, no se sabrà mai si comprat o llogat, que manipula un operador oficial del Poble Nou, el primer nomenament amb nas—amb 500 pessetes de sou i l'enveja de tot el gremi.

El més important d'aquestes sessions és el profund sentit d'investigació que inspira al Comitè. Després de cada projecció, el senyor Miquel Josep reparteix entre els assistents uns questionaris que cal omplir. Actualment s'està preparant, si no s'ha donat ja, una sessió extraordinària a la Universitat del Treball, i, com a les escoles de nens, es repartiran els questionaris.

Per a copsar millor la diferència entre els nens i els adults, el programa serà el mateix (en realitat sempre és el mateix) «Atombros Mágicas», «Fox» i «Gatos Periquitos». Els alumnes de l'Escola del Treball hauran de contestar preguntes com: «zQuin efecte us ha produït el Gato Periquito?» «zQuin ordre d'emocions heu experimentat?» «zUs heu sentit impulsats a ficar-vos els dits al nas?» «zSabríeu remenar la cua com ell davant d'un bon sou?» «zQuines emocions sexuals us desvetlla?» «zUs inclina a l'estupre o bé al simple parricidi?» «zNo us inclina pas més aviat cap al doble?» «zNo us fa pensar que heu de votar l'Esquerra?», etc., etc.

Es evident que quan es pugui reunir una estadística completa, el Comitè del Cinema podrà llançar-se de ple a la labor per a la qual ha estat creat, o sigui, nomenar el senyor Miquel Josep Secretari Perpetu, i que li encarreguin la censura dels films amb el natural tant per metre de film passat.

«ATENCIÓN! «ATENCIÓN! «ACHTUNG! «ATTENTION! No sortiu d'estiuieg sense adquirir una motocambra CORONET per fer pel·lícules de 95 m. m. Preu: 180 pessetes Vegint-la a: CINEMATOGRAFIA AMATEUR Balmaes, 12 Telèfon 21470

XAFARDERIES Joan Tomàs ha descobert que Marlene Dietrich pensa venir un dia o altre a Barcelona.

El pobre rabassaire ha demanat la setmana anglesa.

AIGUES DE SANT HILARI SACALM HOTEL MARTIN Obert de l'1 de juliol fins al 15 de setembre

Auto diari Barcelona-Sant Hilari durant la temporada oficial. Surt a les nou del matí del Restaurant Martín, Rambla del Mig, 5 i de l'Hotel Martín de Sant Hilari, a les cinc de la tarda.

Informes: Restaurant Martín - Barcelona

Ronald Colman

n'hi féssim prec, a revelar-nos tota la veracitat d'aquest seductor afer periodístic.

No us en estranyeu, creieu-me. A Hollywood no sols es coneixen al peu de la lletra els trets fisnòmics del vostre gran periodista, sinó fins i tot la seva tècnica i els seus trucats més corrents, per a burlar la vigilància d'aquells que volen aparèixer davant dels seus ulls amb una grisor premeditada.

Janette Mac Donald va contactar-me de Mr. Tomàs coses varament prodigioses. Es el Lon Chaney dels periodistes espanyols, no es cansava d'advertir-me el dia del meu comiat i verifablement veig que Janette, sobre aquesta qüestió no exagerava pas la nota.

També Maurice Chevalier, que coneix sobradament la vostra ciutat i molta de la gent important que l'habitava, va dir-me de Joan Tomàs anècdotes molt curioses, relacionades amb el seu ofici, i em féu advertiments molt pintorescos i originals. Quan arribes a Barcelona—em deia Chevalier—(sempre, naturalment, suposant que siguis un personatge d'una certa popularitat) crides un taxi, i un cop aquest ha emprès la marxa, t'adones que el xofer no és altre que «monsieur Tomàs» que et prepara un hàbil parany per a l'interviu; llavors acomiades el taxi, t'asseus a una terrassa qualsevol per a demanar un aperitiu i—no falla mai!

«monsieur Tomàs, disfressat de cambrer, segueix voleiant triomfalment al teu entorn; t'aixeques disposat a caminar tranquil·lament una bella estona i desitjant adquirir algun dels diaris que pregonen al teu voltant... pots estar segur que el venedor de diaris també es dirà «monsieur Tomàs. És un bruiot aquest Tomàs!...»

—Fins aquí els advertiments —força interessants innegablement — amb que varen prepara-

L'ordre públic es traspasa a qualsevol preu

La gent està capficada per la lentitud que s'observa en el traspàs dels serveis de l'ordre públic. Vivim en un país de rondinaires crònics. Ningú no agrairà mai prou el mèrit que representa proporcionar als ciutadans un estat d'interinitat permanent que permet que els atacadors continuïn atracant, que els assassins continuïn matant, i que els policies continuïn badant i lliurant-se a les ocupacions pròpies del sexe.

Per a arribar a aquest estat de refinament ha estat necessari treballar molt damunt del problema de l'ordre públic. En general, el poble és molt simplicita i creu que tot es resol en un tres i no res. Hi ha la convicció que si des dels centres oficials, per exemple, es diu «No atrequeu», com per miracle, ningú atreca; i que si es diu «Atrequeu», tothom atraca també, com per miracle.

Les coses obeeixen a una sistematització molt més complicada. Els ressorts de l'autoritat no funcionen sempre amb aquesta llestesa comprensible. Hom de vegades diu «No atrequeu» i precisament les úniques que obeeixen són les persones honorades que per aquells dies atracaven. No ha estat possible encara inculcar als anarco-sindicalistes la necessitat i la satisfacció moral d'oèbir. Tot arribarà.

Fa poc, va constituir-se una Junta Mixta d'Ordre Públic. Precisament ací hi ha el nus de la qüestió. La Junta no rutlla pel fet d'ésser mixta; mixta ve de fet, i no de nom. Hi ha mitja vol dir que encara no és sencera, etc. Per aquestes deduccions, arribarem a la conclusió que hi ha elements de la Junta de Seguretat que no hi són tots. Quins són? Dir-ho seria espallar les gestions que ve fent el membre de la Junta i conseller de Justícia i Dret per a activar el traspàs de serveis.

També és difícil valorar la importància dels serveis traspasats. Hi ha qui opina que un cap superior de policia, per exemple, no val res. Altres creuen que pot pagar-se'n ben bé dues pessetes trenta cèntims. Davant d'aquests criteris tan oposats i irreductibles, la Junta ha optat per a tombar-s'hi i si tant l'apremien, farà números i rifarà el senyor Pérez Sala.

Ens sembla que hem precisat ben bé l'estat actual del traspàs de serveis d'Ordre Públic. Ens queden encara algunes revelacions per a fer. Tot vindrà pels seus mals passos descomptats.

Ara vostès ens diran: zés que les revistes de Romea eren tan dolentes com això? I nosaltres, amb aquella sinceritat que—en defecte d'altres virtuts—ens obrirà les portes del cel, hem de declarar que «Socorro en Sierra Morena» i «La sal por arribas» no són pas més poca-soltes ni més dolentes que «Las faldas», que «Gol!», que «Las de Villadiego» i que «Las tentaciones». I en prova d'imparcialitat, hem de dir que aquestes dues darreres encara no les hem vistes, puix que encara

La Regla suspeso tornarà ràpidament i sense perill amb Perles FEMI. De venda: Segaló, Dr. Andreu i Felas.

orelles esgarriades

Literatura

En el primer número del «Portantveu del Casal i Jovenuts d'Esquerra, Estat Català», el senyor Josep Dencàs publica un article que acaba així:

...i si les clarors del sol ient d'aquies dia que aplegarem les Jovenuts del Camp de Tarragona al Poble, ens sorprenguen al redós de les tendes de campanya entregats a tota mena d'exercicis atlètics, les llums del capnespre coparen un moment d'espirtualitat enullit poc a poc per les fosques de les serres de Prades, però perfumats encara per la sentor dels lliris blancs que seglea enrra, en aquelles serrallades ferren florir el sistèr.

Dencàs, Dencàs... és un poeta! Un poeta dolent, però poeta, vaja.

Separatisme

Del «Ciero» de dilluns de la setmana passada:

EL «GRAFF ZEPPELIN» PASO AYER SOBRE PUEBLO NUEVO

Què fa la Generalitat per a reprimir el separatisme poble-novi?

Abusos

També del «Noticiero», i del mateix dia:

Dijo el señor Selvas que a la reunión que él había convocado, concurrieron el alcalde, dos Aguadé, y los gobernadores civiles de Gerona, etc.

Dos Aguadé? Com si amb un no n'hi hagués ben bé prou. I massa.

Quines hienes!

De la ressenya de la sessió de l'Ajuntament, publicada dissabte a El Correo Catalán:

Los Sres. Ullé y Sagarra dirigen ruegos que carecen de interés al Sr. Casanovas y al Sr. Samblancat pide la muerte del Secretario General de la Liga Catalana, don Fernando Agulló. Todas la minorias se adhieren a este ruego.

DARRERA HORA

El Consell de la Generalitat es decideix, finalment a donar la raó al grup de L'Opinió

Davant de la festa major faista celebrada amb tant d'èxit ahir dilluns—gran programa, matí i tarda—, el Consell de la Generalitat va tenir la sensació que, potser, ben mirat, era el govern de la Catalunya autònoma. Per veure si es confirmava la sospita, a la tarda es varen reunir a la Generalitat, en consell extraordinari, tots els consellers. Hi mancava només, casualment, el senyor Macià, que es trobava a la Garriga.

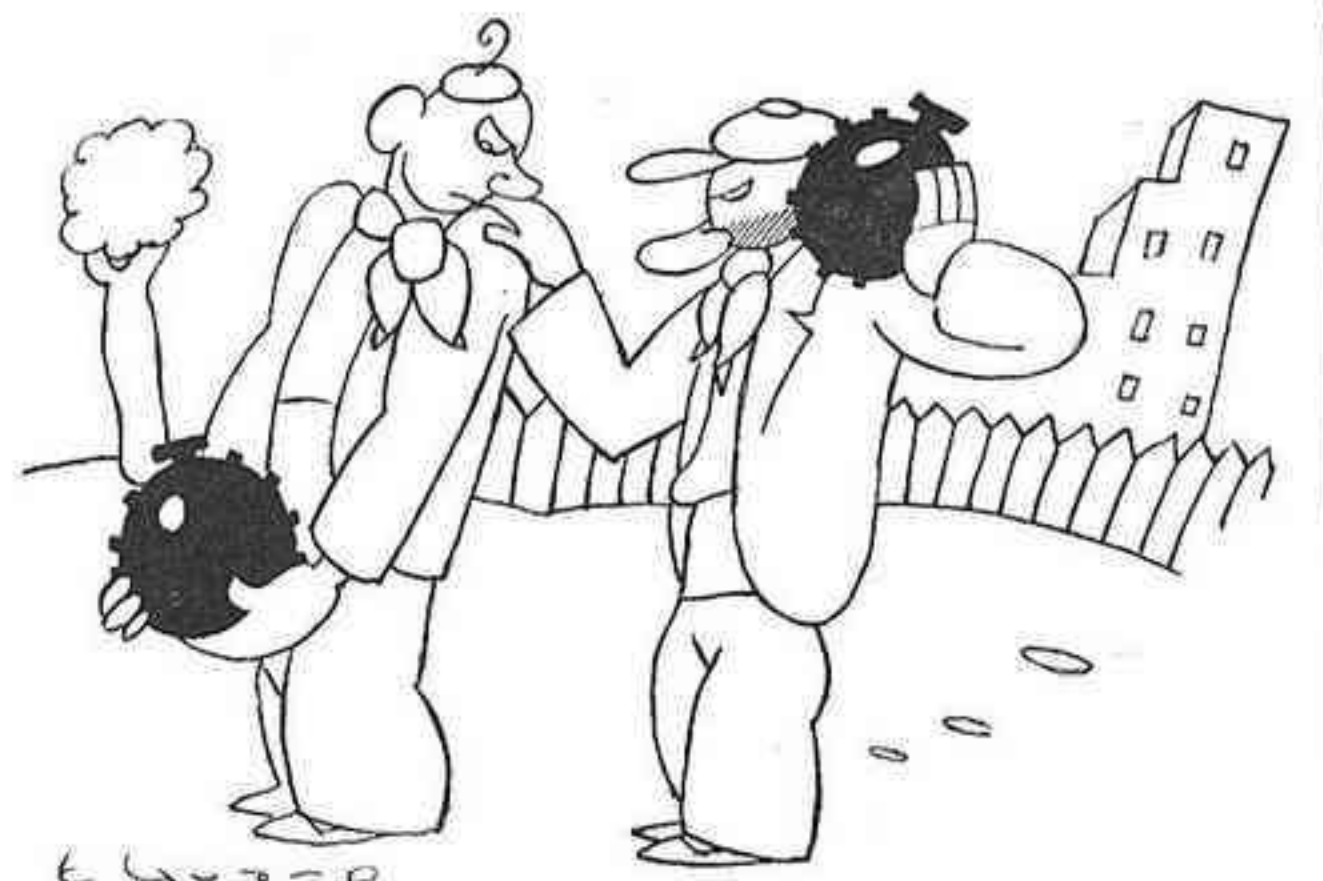
El BE NEGRE desmentiria la seva fama de periòdic més ben informat del món, si ignorés el que va passar en aquesta reunió. El BE no sols no ho ignora, sinó que és l'únic periòdic de Barcelona que ho sap i que ho publica.

O si no, vegem: Vista la situació de l'ordre públic creada pel desfermament de la F. A. I., situació que dilluns havia batut el seu propi rècord, i donat que, dat i debatut, era poc probable que els faistes votessin mai més l'Esquerra, els consellers acordaren que ja n'hi havia prou d'aquest color, i que calia fer un cop d'home. Com? Molt senzill: demanant al govern de Madrid que el traspassés de serveis d'ordre públic un fet ipso facto, amb el nomenament immediat del senyor Joan Selves com a governador general de Catalunya, càrrec que exerciria des del Govern civil de Barcelona.

La casual absència del senyor Macià restava la major part de la seva eficàcia a l'important acord. Per tant, els senyors Pi i Suñer i Selves agafaren un cotxe i es traslladaren a la Garriga, per donar compte al President del que passava. Poca estona després, el senyor Macià rebia, telefònicament, el desig del senyor Claudi Amella de posar-li el càrrec a la seva disposició.

I així estan les coses, quan escrivim aquestes ratlles. El més bonic del cas, és que això que ara ha acordat el Consell de la Generalitat, és, exactament, el mateix que volia fer el Consell presidit pel senyor Lluís Vallsela quan la dimissió del senyor Moles. Per aquest motiu, aleshores el grup de L'Opinió hagué de sortir a caixes destrempeades del Govern de la Generalitat. Ara, finalment, sembla que el seu criteri ha triomfat en tota la línia.

En resum, i mal debat per a «La Humanitat» matutera...

—No tens por que t'agafi la policia?
—Això rail El que m'espanta és el que dirà de nosaltres el governador.

Ves per on, a les seves acaballes, l'Ajuntament de Barcelona ha de recordar-nos els dies més tristos de la Convenció francesa.

La bona premsa

Un anunci de «La Vanguardia»: JOVEN EXTRANJERO (20 años), muy distinguido, de gustos refinados, desea amistad con un joven distinguido de ideas modernas. Vanguardia 7987

Ai!, quins jovesssss...

Un bon oferiment

«La Noche» del dimecres passat publicava una informació de la premsa de possessió del senyor Mur, nou director de la Model i acabava dient: El Sr. Mur se despidió de los periodistas, ofreciéndoles su domicilio. Ja saben el que els toca.

Les dades són mortals

Ahora del día 6, entre otros comentarios al matx Paulino-Corkindale, fa el següent:

Porque ante otro boxeador nada más que normal, Corkindale y hasta un boxeador inferior a Corkindale hubiera ganado el combate por sólo esa circunstancia. Ante un boxeador normal... Pero Paulino no es un boxeador normal. Paulino es un pedazo de bestia...

Quina manera de senyalar!

COTIZACIONES

Organizadora de manifestaciones (pacíficas)	10 agost
Cadenes Perpètuas	30-40
Fiscalitzadora Oriolanguerdesejo	12 hores
Traspasadora de serveis piano-piano	
Autobombus (a la reserva)	3
T.R.U.E.B.A. Escaladora de cims	73 h. 12 m. 23 s.
P.U.Ç.A. (de Torrelavega)	7e

L'alça més destacada és la del ram velocipèdic, representat per T.R.U.E.B.A. i P.U.Ç.A., ambdues de Torrelavega, que estan cotitzant-se amb puja constant a la Volta a França. És un paper que fa fororolla, tenint en compte, sobretot, que va completament isolat. El dia que un trust del país pogués fer-li companyia, faria trobar i ploure.

Els possessors d'Autobombus estan cremats per la competència que s'anuncia amb les noves línies que projecta l'Ajuntament.

Els autobombus, de carn i ossos, també estan cremats, però aquests per la F. A. I.

La moral del general Dencàs

L'altre dia, el general i doctor i conseller de Sanitat i jove i diputat al Parlament de Catalunya, i conseller d'Assistència Social, i diputat a les Corts Constituents, i il·lustre, i president de les Jovenuts d'Esquerra d'Estat Català, i advocat, i Josep i Dencàs, i Puigdollers, va dir en públic que mai per mai que El BE NEGRE es fiqués en la seva moral, el senyor Josep Maria Planes aniria a passar a Can Taps.

A Can Taps, segons l'idioma vigorós de l'Hitler de Sant Andreu, sembla que vol dir al moment. Per tant, els nostres estimats lectors ja faran el favor de dissmular si veuen que El BE NEGRE no parla mai de la moral del senyor Dencàs.

Confusionismes

La Noche publicava dissabte, a primera pàgina, la fotografia d'una noia americana que escrivia amb els peus. De bones a primeres, el lector innocent podia creure que la publicació d'aquesta foto no era més que una delicada prova de galan comprensió dels redactors de La Noche amb llur competidora de Nord Amèrica.

Però no. L'epígraf que acompanyava el gravat delatava més aviat una certa sorpresa davant del fet, per tant ben normal en aquella casa, que una persona escrivia amb els peus.

També són ganes de sembrar confusionismes!

Liberals abans que res

El tribunal que ha entès en la revisió de la causa seguida a Ramon Casanelles per assassinat, ha decidit posar-lo en llibertat.

La justícia està carregada de raó, com de costum. El pobre Casanelles no ha fet res més que matar al senyor Dato i complicar-se en fabricacions d'explosius i altres delícies d'igual inofensivitat. En aquests temps, aquestes coses gairebé no compten, doncs ja estem fets a tot.

També ha pesat en l'ànim del tribunal el fet que si el senyor Dato no hagués estat mort pel senyor Projosà, Pet i fet, ara seria difunt de totes maneres. No cal doncs encaparrar-s'hi.

Per encàrrecs de publicitat a EL BE NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

Sí, senyors! Una vaga ben construïda és un article de durada

A la quaranta-setena setmana de durada, la vaga de la construcció segueix sense novetat. És amb la llefíssima satisfacció — que compartim amb les autoritats — de no haver fet res per a solucionar-la que donem la notícia als lectors.

De tota manera, el redactor d'EL BE NEGRE no especialitzat en les qüestions socials s'ha preocupat seriosament dels orígens remotíssims de la vaga. Sembla que el conflicte s'inicià amb la paralització de les obres de la Torre de Babel i que l'enderrocament del temple per part de Samsó no fou sinó un acte de sabotatge. Després d'aquestes descobertes, la importància de les quals es punta sola, el redactor s'ha negat a seguir els seus treballs, doncs pensa que ja ha fet prou per a merèixer algun càrrec retribuït en un o altre Jurat Mixte. Traslладem les seves inquietuds al ministre del Treball.

En aquests moments, els savis estan dil·luïdant si la vaga és o no il·legal. La solució es trobarà en un terme mig: el de la legalitat il·legal o bé el de la il·legalitat legal. Aquest punt de vista és una veritable finessa, produïda de la gran cultura social que regna en les altes i baixes esferes del país. D'acord amb aquest criteri, hom pot permetre que el Comitè dirigent d'una vaga il·legal continuï publicant notes incendiàries i orientant els obrers cap a l'empijorament del conflicte. Ara bé; com que les insereix en Solidaridad Obrera, la qual es publica amb tots els requisits normals, existeix un equilibre saludable.

Algum ingenu ens ha dit que allò que patrons i obrers discuteixen és una qüestió d'hores. No és veritat: les quaranta hores no compten amb cap simpatia entre els obrers de la construcció. Mai no hem vist cap manobre en aquestes funcions religioses. Hi hem vist, en canvi, significats contractistes com ara el senyor Amargós.

I ara que parlem de contractistes, hem de dir que portem catalogades noranta tres societats patronals del ram de la construcció. Cada una treballa pel seu compte per a solucionar el conflicte. No cal ponderar els avantatges del sistema, doncs de prevenir que el dia menys pensat en llevar-nos ens trobem amb noranta set solucions diferents i les autoritats podran triar entre les que ofereixin més dificultats per a ésser portades a la pràctica.

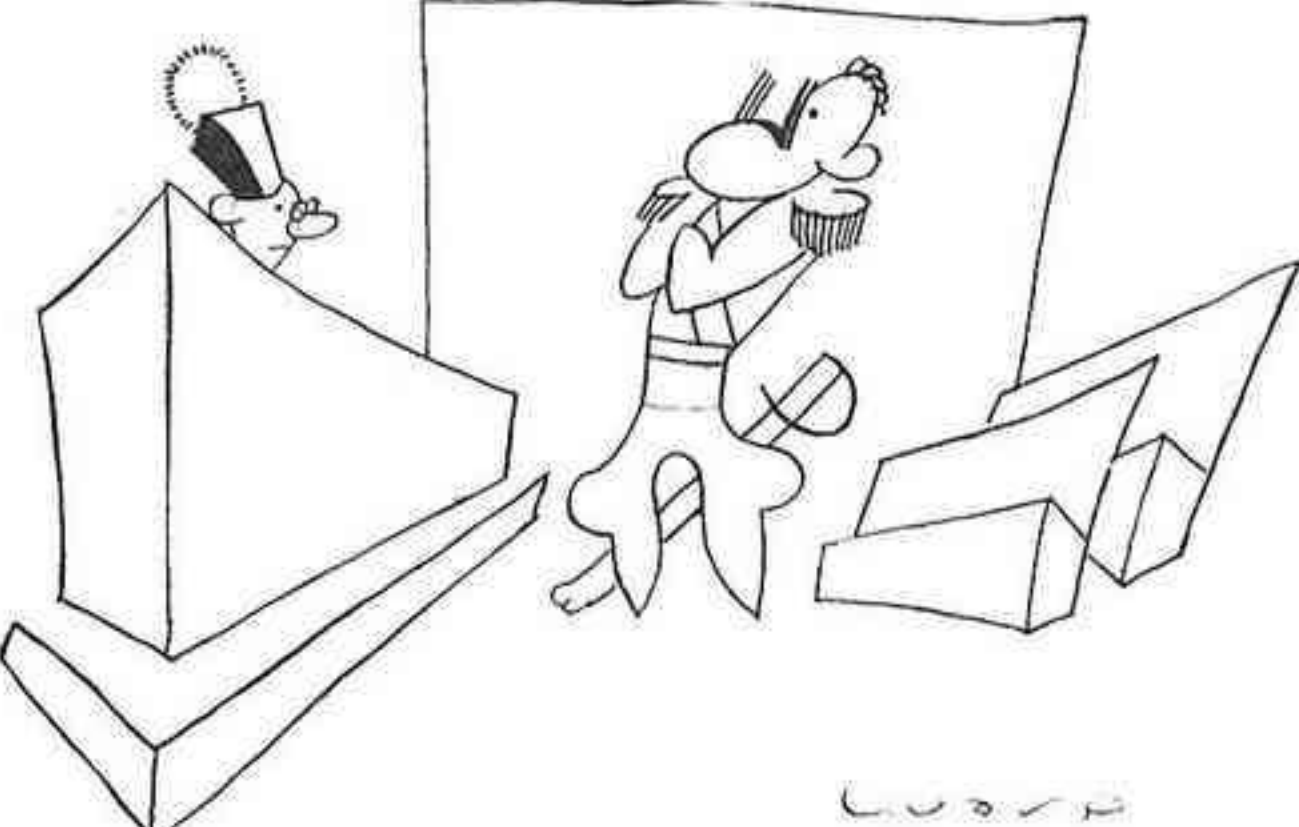
Ara, oferim la llista completa de les suposades autoritats que han intervingut en la resolució del conflicte del ram de la construcció: President del Jurat Mixte de la Construcció, Alcalde de Barcelona, Conseller de Treball de la Generalitat, Ministre del Treball de la República, President de la Federació de Cors Humorístics del Poble Sec, Secretari general de la Federació de Law-Tennis de Catalunya i Balears, etc.

Hom diu que també hi han treballat molt els senyors governador civil i Delegat Regional del Treball. No s'ho creguin. Això no passen d'ésser il·lusions que fan córrer elements desinteressats.

“Idees” fixes

El doctor Aiguader també ha fet un article per La Humanitat matutina, i comença dient: I ara no parlarem dels catalans... No perquè no s'ho mereixin...

Per pietat, senyor Alcalde! Que els que no ens ho mereixem som nosaltres!

ELS DEL 10 D'AGOST
El President.—Vostè, que era el pare de la cavalleria, perquè es va revoltar?
Cavalcanti.—Per defensar les gorrofes.

REPORTATGES D'EL BE HEM AGAFAT LA F. A. I. AL JAÇ

Estàvem ja desesperats per la manca de notícies d'actualitat i ens anàvem ja a decidir a l'afusellament de la col·lecció del «Brusi» de «Cien años atrás» o bé a comprar uns metres de serpent de mar per servir-los als nostres lectors quan, en llegir la premsa de dissabte varem veure el que se'n diu el cel obert amb aquell bé de Déu de bombes, incendis i atemptats de totes les qualitats i de tots els preus.

Tenem, gràcies a Déu, alguna cosa de què parlar i decidim parlar-ne. Però, com que d'aquella festassa i de les que després han vingut, tots els diaris ja ho havien dit tot i fins n'havien publicat fotografies, hauria estat difícil per a nosaltres el parlar-ne si entre altres coses totes elles no haguéssim coincidit — estranya coincidència sospitosa — en una, o sigui en dir que els autors no havien estat habidus.

L'únic que ens quedava per nosaltres era haver-los, o, vist des de «La Veu» desespolitizar-los, ja que segons ella s'havien fet escòpols amb la mateixa facilitat que en Manuel Brunet es podria fer fratre.

La feina no fou fàcil, encara que en escriure aquestes ratlles la tinguem acabada. Nosaltres som clients igualats d'una tiradora de cartes de Sans i aquesta ens adreça a una altra, però no de cartes; es tracta de la tiradora d'aquella dida el retrat de la qual publicàvem fa dues setmanes dient equivocadament, (és clar la semblança ens enganyà) que es tractava dels enllaços ferroviaris.

Aquella segona tiradora ens adreça a una altra i així, tirant, tirant, varem arribar davant d'un bell edifici a la façana de la qual unes lletres enormes, de neon vermell s'aiguaven i s'encienien P... A... I... FAL... E... A... I... FAL... E... A... I... FAL...

Comprenguent tot seguit encara que no hi havia cap bandera. Ens trobàvem davant del building de la F.A.I. No obstant, per a assegurar-nos-en, ho preguntàrem al porter.

—Sí — ens digué en correcte murèia—. És la F.A.I.

—Però, com és que no tenen la bandera vermella i negra?

—Las autoridades la prohiben, pero si se fija, verá que nosotros burlamos su vigilancia. Cuando las letras están encendidas hay el neon rojo; cuando están apagadas el neon negro.

—I les autoritats?

—Badando, hombre, badando! Complicado con su obligación.

Com que, en previsió, portàvem una cura de bomba, no trobàrem dificultats per a passar: —Ah! dentro, en la «Service Stations» se la cargarán.

Però nosaltres no ens deturàrem a l'estació, sinó que agafàrem l'ascensor. L'instint ens guià i a la primera parada ens trobàrem amb una porta que deia «Comité.—Privata». Hi entràrem sense demanar permís.

Darrera d'una luxosa taula hi havia un senyor de mitja edat fumant un puro. En veure'ns engegà un reneec, arruga el puro i es posà un caliqueño a la boca. Quan li vàtem haver dit, però, que no erem obrers, etxivà un altre reneec i tornà a fumar el puro tot oferint-nos amablement el caliqueño.

—El Comité?
—Soy yo.
—Ah! Creiem que eten diverses persones.
—Pues se equivocaba. El Comité soy yo, como el Progreso

es Ródenas, y como Jesús es Ullé.
—I com Santa Maria és Manuel.
—Justo, y como San Jurjo es general.
—Era.
—Para nosotros, es.
La cosa seguí en aquest to fins que al Comitè se li acudí de preguntar-nos què vollem i, és clar, no varem tenir més reme que dir-li-ho.

—No cale la pena de darle nombres; los autores de los actos del viernes fueron anónimos obreros de la revolución social. Se trataba simplemente de unos simples ejercicios de prácticas sin interés. Figúrese usted, tres autobuses quemados, cinco bombas, un jambre, total cero cero con cero cero contado en numerario. Pero debíamos una atención al señor Subsecretario de Gobernación don Carlos Esplá, que venía en viaje de estudios...

—Però, si pel que va venir fou pel traspass de serveis.
—Por esto mismo, era para que se decidiera de una vez a traspasar el orden público. Ya estamos cansados de las intrusiones del señor gobernador.
—Però, si...
—Nada, nada, lo dicho, que estamos cansados con su política de neu-neu nos tiene fritos, imposibilitándonos una acción energética y eficaz. Necesitamos una autorización oficial para actuar y el gobernador se niega sistemáticamente a darnosla.

—Però...
—Es muy ditinto actual clan. destinamente a hacerlo bajo el amparo de la ley. La revolución social no marcha lo bastante aprisa.

—Ah, ja la fan?
—Un poco cada día. Se trata de acabar con el capitalismo; pero queda mucho dinero todavia. Necesitamos la implantación del trabajo intensivo.

—Però, que no el fan?
—El capital está retraído, falta confianza, necesitamos la ayuda de la autoridad y ésta es la hora que todavia no nos la ha otorgado.
—Així...?
—Esperamos las elecciones; tenemos promesas; según como vayan las cosas, decidiremos. Vea; ya tenemos acuñadas las perlas de propaganda para los dos casos.

Ens ensenyà dues monedes de deu cèntims. En una hi deia «Obreros, Votad». A l'altra: «Obreros No Votad».

—Ultimamente visitamos al Dr. Aguader seis compañeros a las once de la noche y nos recibió muy bien; ordenó que pasásemos enseguida a su despacho.

—Però, diu que no es posaven d'acord.
—En lo de la semana inglesa; pero...

—I si no s'hi possessin i guanyés la Lliga?
—Formaríamos el Sindicato Libre; todo está previsto.

Però nosaltres no ens deturàrem a l'estació, sinó que agafàrem l'ascensor. L'instint ens guià i a la primera parada ens trobàrem amb una porta que deia «Comité.—Privata». Hi entràrem sense demanar permís.

Reina Santísima! Que s'han tornat nusides?
No. Ho fem per protestar del processament del Comité de l'Us i el Vestit.

Enguany, la «Fira del Dibuix» no ha pas constituït un èxit de venda, car molts dels dibuixants que l'any passat es feren una quantitat si no respectable quan menys estimuladora, en aquesta segona «Fira» amb prou feines si s'han estrenat.

L'Opisso, per a citar un exemple, que l'any passat es féu l'«smoking», sembla que aquest any, a jutjar pels ingressos, a tot el més que podrà arribar serà a una nova trinxera.

Si la «Fira del Dibuix» d'aquest any ha fracassat (trachs de venda, no pas de públic, d'interès ni de discussions i conflictes historiciters, entenguem-nos), ha estat per un excés de carpetes, excés que ha provocat una comprensible desorientació en la persona dels compradors.

Entre altres elements d'organitzacions i institucions pedagògiques, sembla que ha pres part a la «Fira» mitja «Acadèmia Baixas», gairebé la totalitat dels alumnes de Llotja i tots els dibuixants de «La Campana de Gràcia» i «L'Esquella de la Torratxa».

Per a l'any vinent aigüem un sistema d'encolomar dibuixos a l'estil de com solen subministrar-se les banderetes de la Creu Roja.

A la «Fira», naturalment, s'han pogut escoltar aquests dies coses prou divertides per a merèixer l'honor d'ésser reportades. Perquè, després d'una estona de regirar la carpeta d'en Grau Sala, es va adreçar al dependent per a demanar-li: —¿Vol fer-me la mercè de la carpeta del pare d'aquesta criatura?

Els Amics dels Museus de Catalunya han estat presa d'una febre publicitària que fa feredat. Ara darrerament han cursat a l'Alcalde de Girona una comunicació el text de la qual ha estat donat a la premsa.

En aquesta comunicació, els Amics dels Museus suggerien —aquesta és la paraula— la dessús dita autoritat, la conveniència d'instalar els objectes procedents de les excavacions d'Empúries que hi ha a Girona, en una sala separada on puguin lluir tota llur importància.

Però és el cas que per tal de posar en execució aquesta suggerència, es necessita el que l'exerxer lector pot suposar—allò que en llatí se'n diu cum quibus (aprenquí, senyor Treball)—, però d'això no en parla ni en diu res la comunicació de la benemèrita entitat.

Si algú es pensava que els Amics dels Museus s'agruparen per a ajudar els Museus precisament amb això que és el que es fa més falta, s'haurà desenganyat. Ara per ara, sembla que els seus propòsits no són altres que suggerències per l'estil d'aquesta. Per això ja hi ha qui els nomena Els corcons dels Museus de Catalunya.

Amb motiu de la pèrdua del seu «poulain» Rafael Benet, els establiment Maragall han estat tantcats en senyal de dol. La consternació és gran pertot el carrer Peritxol; en Juli Soler només fa que plorar, la senyoreta Joaquina està desconsolada i no s'ha pogut animar ni amb l'obsequi d'un cendrer tapat que li ha fet en Serrahima per tal d'evitar-li l'espectacle i la foscó de les cues de cigar que les assídues visites de la casa dipositaven damunt la seva taula en un altre cendrer dels corrents.

La pèrdua, sortosament, no és pas per la cessació de la vida de l'illustre crític i més illustre pintor, sinó per la rescissió del contracte que tenien establert l'artista i el marxant.

El motiu de la rescissió ha estat alguna discrepància en matèria tan opoble com la de l'organització de les Exposicions de Primavera, discrepància, però, que fou aprofitada entusiàsticament per la part contractant que sortia perdent més amb el pacte establert entre l'una i l'altra.

—És un tracoma comatós infecció.
—Lo mismo da: Ya ingresaré a la F. A. I.
—Així, passi, passi...